

HỒI 90

Điều Kế Phá Địch

Khẩu Trọng đang định hành động thì Từ Tử Lăng lại kéo tay gã lại. Đang ngạc nhiên thì Từ Tử Lăng đã ghé miệng nói: "Trọng thiếu gia chớ quên hiện giờ đang phải tranh hùng thiên hạ chứ không phải bắt cướp đầu lang, muốn đánh cũng phải có chút sách lược mới được!".

Khẩu Trọng ngậy người nói: "Người có diệu kế gì chưa?".

Từ Tử Lăng hạ giọng nói: "Người còn nhớ chiếc chiến thuyền chúng ta đi từ Cửu Giang về Ba Lăng không? Đầu thuyền có mũi nhọn bằng thép, nếu như tốc độ đủ nhanh, đảm bảo có thể đâm cho chiếc thuyền lớn này gãy làm đôi!".

Khẩu Trọng mừng rỡ nói: "Tên tiểu tử này kỳ thực còn tâm lang thủ lạt hơn cả ta nữa, bình thường thì lại giả bộ như đạo học tiên sinh đàm bạc danh lợi! Hi! Người không cảm thấy đêm nay mình rất bất bình thường ư?".

Từ Tử Lăng bực dọc nói: "Nhanh lên đi!".

oOo

Bốc Thiên Chí vẫn lưu lại trên thuyền bị hai gã đánh thức dậy, khi hiểu rõ là chuyện gì thì liền động dung nói: "Để ta bảo người lập tức thông báo cho Hương tướng quân, nếu có thể bắt sống được Chu Mi, thì thật chẳng khác nào phế đi một cánh tay của Chu Xán rồi".

Khẩu Trọng vội nói: "Địch nhân không phải là tiết kiệm đèn dầu đâu, mà nhất định là đã bố trí người ngầm giám thị trên bờ. Các người kéo thiên quân vạn mã đến đây, bọn chúng mà không chạy mới là lạ đấy. Phó bang chủ chỉ cần làm theo kế hoạch của chúng ta là được, ông phụ trách điều khiển thuyền, chúng ta phụ trách xuống nước bắt người, cái này gọi là phân công hợp tác, ông đã hiểu chưa?".

Từ Tử Lăng chợt lên tiếng hỏi: "Chu Mi rất lợi hại à?".

Bốc Thiên Chí vừa gật đầu biểu thị đồng ý với đề nghị của Khấu Trọng, đồng thời trả lời Từ Tử Lăng: “Chu Mi chính là bộ não của Chu Xán, dung mạo như hoa, lòng dạ lại độc như xà hiết, không biết đã có bao nhiêu anh hùng hảo hán phải nuốt hận mà chết dưới Lưu Vân Tụ của ả ta rồi”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Ở dưới nước thì làm gì có cái gì gọi là Lưu Vân Tụ chứ, lần này xem ả ta dung mạo như hoa thế nào, độc như xà hiết thế nào?” Bốc Thiên Chí đột nhiên thở dài than: “Hai vị công tử chẳng những hành sự ngoài dự liệu của người ta, mà phương pháp cũng thần diệu vô song, Bốc Thiên Chí này được linh giáo rồi!”. Nói đoạn lập tức gọi thủ hạ đến, lạng lẽ nhổ neo, cho thuyền đi về phía thượng du.

oOo

Chiến thuyền chậm chậm quay đầu, hơn trăm chiến sĩ Cự Kinh Bang trên thuyền ai nấy đều thủ sẵn cung tên, chuẩn bị đánh đòn phủ đầu lên đối phương, mười hai chiếc máy bắn đá lớn cũng đã sẵn sàng xạ kích. Từ khi giết chết được Nhậm Thiệu Danh, đám bang chúng Cự Kinh Bang đều tôn kính hai gã như thần minh, lúc này được hành sự cho hai gã, tự nhiên là sĩ khí bốc cao ngút trời, tinh thần phấn chấn vô song.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng trên đài cao, chỉ điểm vị trí của mục tiêu, Bốc Thiên Chí thì không ngừng phát ra các hiệu lệnh, điều khiển chiến thuyền từ từ tiến lên. Trên sông yên tĩnh phi thường, chỉ có tiếng sóng vỗ mạn thuyền nghe ì oạp, khiến cho người ta cảm nhận được bước chân mãi không ngừng nghỉ của tự nhiên, trên trời ánh trăng chiếu rọi, dưới sông lấp lánh ánh vàng. Mấy trăm chiếc thuyền neo đậu ở đây, không hề biết được sẽ có một trận chiến lập tức diễn ra ngay bây giờ. Khi còn cách chiếc thuyền lớn đậu ở ngoài xa chừng hai trăm trượng, chiến thuyền đảo một vòng rồi nhằm thẳng mục tiêu, gia tăng tốc độ lao tới.

Khấu Trọng nói với Từ Tử Lăng: “Muốn tranh bá thiên hạ, tất phải mở rộng thu nạp nhân tài, bằng không dù có diệu kế thế nào, chúng ta cũng không có năng lực thi hành”.

Từ Tử Lăng nhìn cánh buồm căng cứng, trầm mặc không nói gì. Khấu Trọng không nén nổi tò mò hỏi: “Sao Tiểu Lăng người đêm nay lại tích cực như vậy?”.

Từ Tử Lăng ngưng mục quan sát chiếc thuyền lớn trước mặt, trầm giọng nói: “Người là huynh đệ tốt nhất của ta trên thế gian này, ta đã hứa sẽ giúp người lấy được Dương Công Bảo Khố, làm sao không tích cực cho được?”.

Khấu Trọng cảm thấy trong lòng ấm áp, không nói nên lời. Từ Tử Lăng đặt tay lên vai gã, nhẹ giọng nói: “Đồng thời cũng là vì Tổ tỷ, những kẻ này đã có thể bố trí nội gián trong phủ của Hương tiểu tử, đương nhiên chúng cũng biết rõ quan hệ của tỷ ấy và chúng ta, giả như bọn chúng không thể làm gì được chúng ta, nói không chừng sẽ ra tay với Tổ tỷ, thế nên ta mới nảy ra ý bắt sống một hai tên cầm đầu của bọn chúng, giao cho Hương tiểu tử dụng hình bức cung, tìm ra tên nội gián đó là ai, như vậy thì an toàn của Tổ tỷ mới được bảo đảm”.

Chiến thuyền mỗi lúc một tăng tốc, phá sóng lướt đi trên sông, lao thẳng về phía con thuyền lớn trước mặt. Địch nhân lúc này mới biết có điều không ổn, vội vàng bảo động khắp thuyền, nhân ảnh chạy đi chạy lại như mắc cửi, song giờ đã quá muộn để thay đổi điều mà vận mệnh sắp chụp lên đầu bọn chúng. Sự yên tĩnh cơ hồ như thần thánh cũng không thể xâm phạm của dòng sông về đêm lập tức bị phá vỡ.

Bốc Thiên Chí hô vang: “Động thủ!”.

Cự thạch, phi tiễn lập tức đổ xuống như mưa, nhất thời tiếng la hét làm chấn động cả một góc trời. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng xuất thủ bắn ra những mũi tên đầy kinh lực. Giữa tiếng ván gỗ vỡ vụn, tiếng cột buồm gãy đoạn, tiếng địch nhân trúng tiễn kêu thảm, chợt vang lên một tiếng “ầm” chấn động cả mặt sông. Đầu mũi thuyền bịt sắt đâm thẳng vào nơi yếu nhược nhất bên mạn phải thuyền đối phương như một con bò điên húc vào đối thủ của nó. Tiếng ván gỗ vỡ nát vang lên liên tiếp, thuyền địch lập tức chuyển động quay tròn theo hướng ngược lại.

Chiến thuyền cũng đột nhiên nghiêng lệch sang một bên, tiếng ma sát giữa hai con thuyền rít lên chói tai, sau khi lướt qua đầu thuyền đối phương, chiến thuyền liền đảo một vòng quay ra, khôi phục lại sự cân bằng ban đầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tung mình lao vút lên, vượt qua khoảng cách giữa hai con thuyền, bốn người lao lên chiếc thuyền địch dù bị thủng một lỗ lớn vẫn đang lượn tròn kia. Địch nhân loạn như kiến vỡ tổ, đèn đuốc tắt hết, cũng không biết đã có bao nhiêu tên bị rơi xuống nước nữa.

Những người ở trên những thuyền xung quanh đều giật mình tỉnh giấc, tiếng ồn ào huyền ảo vang khắp mặt sông. Khi Khấu Trọng hạ thân xuống đài cao của thuyền địch thì nó đã bắt đầu chìm nghiêng xuống, địch nhân căn bản không có tâm trạng chiến đấu, kẻ nào kẻ nấy tranh nhau nhảy xuống nước chạy trốn, tình cảnh rối loạn như ngày tận thế đã gần kề. Trong đám người đang hoảng loạn cực độ đó, gã nhìn ra hai nữ tử vóc dáng yếu điệu phá cửa sổ xông ra nhảy xuống dưới sông, thân thủ đều thuộc hàng nhất đẳng.

Khẩu Trọng cười lên ha hả, tung mình đuổi sát theo sau. Từ Tử Lăng thì nhảy xuống đầu thuyền, giống như mảnh hổ giữa bầy dê béo, thấy người là đánh, kẻ nào cản trở đều bị hất tung, lúc này sàn thuyền đã biến thành một dốc nghiêng, những kẻ trúng chiêu của gã đều lăn hết xuống nước, tình cảnh thảm hại hết cỡ. Chợt nghe một tiếng gầm lớn vang lên sau lưng, tiếng y phục phất gió phần phật, kinh phong ào ạt từ trên cao đánh xuống. Từ Tử Lăng sát khí đại thịnh, không thèm nhìn lại, tung cước đá bay một tên địch rồi phản thủ đánh ra một chưởng.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng bị chấn động suýt chút nữa là trượt xuống dốc nghiêng, còn người kia thì cũng bị lực phản kích của gã bức cho loạn choạng ngã nhào. Những kẻ khác liền nhân lúc này, vội vàng nháo nhào chạy trốn. Bấy giờ chiến thuyền của Bốc Thiên Chí đã quay đầu trở lại, một màn tên dày đặc như mưa rải lên đám địch nhân còn đang lóp ngóp dưới nước. Từ Tử Lăng hít mạnh một hơi chân khí, quay đầu lại đối diện với địch nhân, thì ra chính là kẻ đã từng có duyên gặp mặt một lần, nhị đương gia của Đại Giang Hội, Hồ Quân Bùi Viêm.

Chỉ thấy đôi hung nhãn của y không ngừng chớp chớp, hiển nhiên là sau khi thử ra công lực Từ Tử Lăng cao tuyệt, thì đã sinh lòng khiếp sợ, không ngừng lùi lại phía sau. Chiếc thuyền lớn đã chìm xuống quá nửa, trên sàn thuyền ngoại trừ hai người ra thì không còn bất kỳ ai nữa. Từ Tử Lăng chậm rãi bước tới, song thủ hóa thành hai lưỡi đao, từ từ phát ra chân khí dồn bức đối phương, miệng cười thông dong nói: “Nhị đương gia muốn thoát thân không?”.

Bùi Viêm rút đại đao cầm tay, dừng bước gầm lên một tiếng phẫn nộ: “Giết chết người rồi lão tử mới đi cũng chưa muộn”.

Từ Tử Lăng dịch người như thiểm điện, cách không đánh ra một chưởng. Bùi Viêm rống lên một tiếng, lão đảo ngã nhào. Thì ra Từ Tử Lăng thay đổi vị trí trong chớp mắt, góc độ xuất chưởng cũng tuyệt diệu phi thường, lập tức đã đánh trúng vai phải của họ Bùi, chẳng những làm y đau đớn công tâm, đại đao suýt chút nữa cũng bay đi. Bình thường thì họ Bùi này cũng chẳng đến nỗi kém cỏi như thế, nhưng hiện giờ y căn bản vô tâm luyện chiến, lại đã khiếp sợ trong lòng nên Từ Tử Lăng mới có thể thừa cơ đắc thủ. Lúc này ý muốn đào tẩu của Bùi Viêm càng mãnh liệt, đang định lui lại phía sau thêm mấy bước nữa thì Từ Tử Lăng đã xuất hiện như loài quỷ mị ở ngay bên hữu, cực chẳng đã, y đành gầm lên một tiếng, chuyển đao qua tay tả, liều mạng phản kích.

Từ Tử Lăng lựa chọn chiến thuật du đấu, vô luận Bùi Cự có tránh né thế nào, gã cũng buộc y phải hoành đao ngạnh tiếp, chấn động làm tay tả của y tê rần, không thể thi triển ra được quá năm thành công lực. Lúc này vai tả của Bùi Viêm đã trúng thêm một chỉ, đại đao lập tức rơi xuống nước. Bùi Viêm hồn phi phách tán, sử ra bản lĩnh cuối cùng, cố ý lặn người xuống dốc, song cước liền hoàn đá ra, hung hãn phi thường. Từ Tử Lăng ngửa mặt cười dài, song chưởng tề xuất, đang định nhất cử chế địch thì chợt nghe một tiếng rít sắc lạnh bắn từ phía trái của gã sang.

Khi gã hiểu ra kẻ này đã nấp ở cửa khoang thuyền từ lâu thì một lưới kiếm đã từ phía trái chụp lên đầu, kiếm khí bao trùm không gian. Trong sát na ngắn ngủi ấy, Từ Tử Lăng lập tức phán đoán ra công lực kẻ đánh lên này ít nhất cũng phải cao hơn Bùi Viêm hai bậc, nếu bản thân không toàn lực ứng phó, rất có thể sẽ phải chịu thiệt thòi lớn, cực chẳng đã đành phải bỏ qua cho Bùi Viêm, quay người vung tay lên ngạnh tiếp chiêu kiếm lăng lệ của đối phương.

“Bình!”.

Chưởng kiếm giao kích! Từ Tử Lăng bị chấn động làm huyết khí nhộn nhạo, dịch người sang hai bộ. Người kia mượn thế bay ngược lên, hạ thân xuống cột buồm nghiêng nghiêng. Bùi Viêm giờ mới lặn xuống dốc nghiêng trên sàn thuyền, chìm xuống mặt nước. Kẻ đánh lên kia vận một thân hắc y, dáng người cao gầy, gương mặt anh tuấn nhưng lại có mấy phần khí chất của đàn bà, chỉ thấy y cười dài nói: “Lần này xem như hai tên tiểu tử người thắng, nhưng thế nào cũng có một ngày Bạch Văn Nguyên ta báo đáp lại các ngươi!”.

Nói đoạn nhún người nhảy lên, lao xuống dòng sông cuộn chảy. Thanh âm của y lúc khàn khàn, lúc lại sắc lạnh the thé, chính là kẻ có thanh âm quái dị ở trong thuyền lúc nãy. Nước sông đã ngập đến chân Từ Tử Lăng, chiếc thuyền lớn của bọn Bùi Viêm cuối cùng cũng chìm hẳn xuống.

oOo

Lúc này ở dưới nước, Khấu Trọng đã đuổi theo được gần một dặm, chỉ còn cách hai nữ nhân kia chừng bốn trượng, bất chợt hai nữ nhân kia liền tách ra làm hai hướng đào tẩu. Trong dòng nước tối om, Khấu Trọng nhìn chuẩn một người, phát lực truy kích. Từ tư thế bơi lội đẹp mắt của đối phương, gã có thể khẳng định mỹ nhân ngư trước mắt này chính là Du

Thu Nhạn, đặc biệt là cái đầu trơn bóng của ả ta, người khác càng không thể giả mạo được. Khấu Trọng đã giao thủ mấy lần với ả. Nếu luận công phu dưới nước, gã tuyệt đối không thể bì với chuyên gia như ả, song cả nội công lẫn quyền cước gã đều vượt xa ả mỹ nhân ngư này, thế nên tuyệt đối không sợ ả có thể thoát khỏi lòng bàn tay gã.

Du Thu Nhạn ở phía trước dường như khí lực đã cạn kiệt, tốc độ bắt đầu chậm dần. Khấu Trọng cười thầm trong bụng, biết rằng ả ta không phải định phóng ám khí, thì cũng muốn quăng lưới, bèn giả như không biết gì, cứ tiếp tục tăng tốc, cùng lúc đưa tay xuống lấy trường tiền quần ở eo lưng, chuẩn bị cho ả một sự bất ngờ ngoài sức tưởng tượng.

Ba trượng, hai trượng, một trượng. Du Thu Nhạn quay ngoắt người lại, một tấm lưới vung ra trùm lên đầu Khấu Trọng. Khấu Trọng nhanh nhẹn lặn xuống, hữu thủ khẽ hất nhẹ, trường tiền lao vút ra như một con rắn nước quấn lấy Du Thu Nhạn, tả thủ đưa lên điểm vào mép lưới. Khi chân khí truyền theo tấm lưới làm toàn thân Du Thu Nhạn chấn động run lên cầm cập, trường tiền đã quấn lấy cặp đùi căng tròn của ả, phong bế huyết đạo nơi chân. Khấu Trọng ôm lấy ả như ôm một bao hàng, tung mình lao lên khỏi mặt nước. Ở trên thượng du vẫn còn tiếng chém giết vang trời, trò chơi đuổi bắt trên sông này hiển nhiên vẫn còn chưa kết thúc.

Khấu Trọng ghé môi lướt nhẹ trên cặp môi mọng của Du Thu Nhạn, cười hì hì nói: “Du tử muốn thân mật trên sông hay là lên bờ cho ấm áp?”.

Du Thu Nhạn vừa tức giận vừa đau khổ trừng mắt nhìn gã, rồi nhắm chặt hai mắt lại, đây có lẽ là phương pháp kháng cự duy nhất hiện giờ của ả. Khấu Trọng kéo ả lên một chỗ nước cạn, đè xuống cười khi khi nói: “Lần trước ta thả nàng, còn tưởng rằng nàng sẽ cảm kích trong lòng, thật không ngờ kẻ hung hãn nhất lại chính là nàng, quý bang chủ vẫn khỏe chứ?”.

Du Thu Nhạn trợn trừng đôi mắt đẹp, lạnh lùng nhìn gã nói: “Giết ta đi!”.

Khấu Trọng ghé sát miệng vào chiếc tai nhỏ xinh xắn của ả, cắn nhẹ vào một cái rồi nói: “Không! Ta vẫn muốn thả nàng!”.

Tiếp đó thì vỗ mấy cái lên huyết mạch của nàng, bật người đứng dậy, cười ha hả nói: “Bởi vì ta thích sắc đẹp của nàng! Ngày đó nhìn quý bang chủ ôm lấy tiểu yêu của nàng, mà thật muốn làm bang chủ lắm lắm! Hà! Có điều cuối cùng không phải ta cũng ôm nàng, hôn nàng, lại còn rò mó khắp người nàng hay sao?”.

Du Thu Nhận bật người đứng dậy, song mục đảo tròn mấy lượt, cuối cùng thở dài nói: “Khấu Trọng ngươi đừng có hối hận, sau này có cơ hội ta tuyệt đối không tha cho ngươi đâu”.

Khấu Trọng đưa tay vuốt nhẹ lên má ả một cái, cười nhạt nói: “Kỳ thực nàng đã yêu thích ta mất rồi, thế nên mới hận ta sâu sắc như vậy, chỉ là nàng vẫn còn chưa biết điều này thôi! Chúng ta cứ đợi mà xem!”.

Du Thu Nhận không biết là tức bản thân mình bị gã sờ mó mà không thể tránh né hay là bực tức vì không biết trong lòng mình yêu gã hay hận gã, giậm mạnh chân xuống đất, quay người bỏ đi. Nhìn bóng dáng của Du Thu Nhận đi xa dần, Khấu Trọng không khỏi nhớ đến quan hệ kỳ lạ giữa Đông Minh Công Chúa và Từ Tử Lăng, sau đó lại nghĩ đến Lý Tú Ninh, thở dài một tiếng, rồi quay trở về phía thượng du. Nơi chân trời đã xuất hiện tia nắng đầu tiên.

oOo

Tin tức Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phá địch đại thắng làm chấn động cả Ba Lăng Thành. Địch nhân bị bắt sống hơn ba mươi tên, trong đó có ba tên là nữ nhân, bao gồm cả nữ tỳ hôm qua lên bờ, do những kẻ tử thương đều rơi cả xuống sông, nên đến giờ vẫn chưa biết được số lượng chính xác.

Tiêu Tiển và Hương Ngọc Sơn biết được trong phủ tướng quân có nội gián, đều vô cùng khẩn trương, lập tức triển khai điều tra. Vân Ngọc Chân lại có chút không vui, trách hai gã không báo cho nàng một tiếng mà đã âm thầm đối phó địch nhân, càng trách hai gã chưa được sự đồng ý của nàng đã tùy tiện chỉ huy thuộc hạ Cự Kinh Bang tác chiến. Có điều dưới thủ đoạn ôn nhu của Khấu Trọng, nàng ta mau chóng đổi giận làm vui, lại cười nói vui vẻ với hai gã như thường.

Đến giờ cơm tối, Khấu Trọng hỏi lại chuyện điều tra nội gián, Hương Ngọc Sơn chỉ cúi đầu trầm giọng nói: “Sớm đã chạy trốn từ lâu rồi!”.

Tổ Tổ tiếp lời hỏi: “Đó là một nữ tỳ thân cận của ta, từ sáng sớm nay đã không thấy tung tích. Ôi! Thật không ngờ ta coi ả như tử muội, mà ả lại làm ra những chuyện này!”.

Hương Ngọc Sơn cười khổ nói: “Ả ta từ nhỏ đã thị hầu cho ta, nên rất được tin tưởng, chẳng ngờ đối phương cũng có thể mua chuộc được”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “À ta có biết võ công không?”. Hương Ngọc Sơn ngạc nhiên lắc đầu.

Khấu Trọng thở dài nói: “Người bị gạt rồi, nếu ta đoán không lầm, ả tiểu tử đó đã trúng phải độc thủ của đối phương rồi. Bọn chúng làm vậy chỉ để người tưởng rằng không còn nội gián nữa mà thôi”.

Tố Tố kinh hãi thốt lên: “Tiểu Mai!”. Nước mắt trào ra chảy trên đôi má phấn của nàng. Từ Tử Lăng trừng mắt nhìn Khấu Trọng như trách móc, rồi đỡ Tố Tố đi vào trong phòng khuyên giải.

Khấu Trọng vỗ trán hối hận nói: “Là ta không tốt!”.

Vân Ngọc Chân thấp giọng nói: “Các người đối với Tố tử thật là tốt đến không thể tốt hơn nữa”.

Hương Ngọc Sơn trầm ngâm: “Làm sao mới bắt được tên nội gián này ra bằm vằm thành muôn mảnh đây?”.

Khấu Trọng nhìn vào trong nội sảnh, thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Hắn đã làm Tố tử phải đau lòng rơi lệ, ta quyết không thể tha. Đem tên nữ tử bị bắt sống đó lên đây, ta đảm bảo có thể tra ra được thân phận của tên nội gián kia”.

oOo

Sau khi nữ tử được giải đến một gian phòng nhỏ, Khấu Trọng khẽ phất tay ra hiệu cho những người khác đi ra ngoài. Nữ tử này tuổi chừng hai mươi hai một, dáng người cũng rất xinh đẹp, tuy sắc mặt có hơi nhợt nhạt, nhưng thần sắc kiên quyết, xem ra cũng thuộc hạng không dễ khuất phục. Khấu Trọng ngồi xuống một chiếc thái sư y, mỉm cười nói: “Cô nương, mời ngồi!”.

Tiểu tử khẽ lắc đầu, cắn chặt môi, biểu thị quyết tâm không nói gì. Khấu Trọng nhàn nhả nói: “Chỉ cần người trả lời ta mấy câu hỏi nhỏ, ta có thể lập tức thả người ra, để cho người hưởng thụ cuộc sống thanh xuân tươi đẹp!”.

Tiểu tử thoáng ngây người, trong mắt hiện lên thần sắc khó tin, nhưng vẫn lắc đầu không nói. Khấu Trọng biết ả ta không chịu tin trên đời lại có chuyện dễ dàng như vậy, bèn cười cười nói: “Có ai không biết Khấu Trọng này là người tốt chứ, chủ nhân của người muốn

giết ta, không phải vì ta đã làm ra chuyện gì xấu xa mà chỉ vì lòng tham với Dương Công Bảo Khố mà thôi, thế nên chủ nhân của ngươi mới là người xấu! Hà! Đạo lý thật là đơn giản, chỉ có kẻ ngu ngốc mới không hiểu được”.

Tiểu tỳ tuy vẫn không nói gì, xong sắc mặt đã không còn khấn trương như trước nữa. Khấu Trọng vỗ ngực nói: “Ta đảm bảo chỉ cần ngươi trả lời ba câu hỏi, ta lập tức sẽ thả ngươi!”.

Thân hình nhỏ nhắn của tiểu tỳ khẽ run lên, cúi đầu thấp giọng hỏi: “Nếu ta trả lời ngươi, nhưng ngươi lại khăng khăng bảo đó là do ta bịa đặt, vậy...”.

Khấu Trọng ngắt lời nói: “Có phải là bịa đặt hay không, trong lòng mọi người đều tự biết cả. Giả như nếu ngươi có gì do dự bất quyết, lúc nói chuyện lại ngừng ngừng ngắt ngắt, vậy không phải rõ ràng là đang bịa chuyện hay sao, nếu như vậy thì không cần tiếp tục nói nữa!”.

Tiểu tỳ cắn môi nói: “Thật sự chỉ hỏi ba câu thôi đúng không?”.

Khấu Trọng gật đầu đáp: “Đương nhiên! Ta đâu phải là kẻ nói ra rồi lại nuốt lời!”.

Tiểu tỳ bắt đầu dũng cảm nhìn thẳng vào gã, sinh cơ bắt đầu hiện lên trong khóe mắt: “Chỉ cần ta không do dự, lúc nói chuyện không ngập ngừng ngừng ngừng, vậy thì ta có thể đi đúng không?”.

Khấu Trọng gật đầu khẳng định: “Chính là như vậy, có điều nếu ngươi phạm phải những sai lầm đó, ta sẽ lập tức phế bỏ võ công, sau đó bán ngươi đến kỹ viện thấp hèn nhất để cho ngươi mỗi ngày phải tiếp ít nhất mười tên khách nhân, có hiểu không?”.

Tiểu tỳ nghe gã nói vậy, sắc mặt đại biến, còn Khấu Trọng thì trên thực tế căn bản không biết làm sao mới có thể phế bỏ võ công của người khác, lại càng không thể bán ả ta vào thanh lâu, tất cả chỉ là những lời hăm dọa suông mà thôi. Hồi lâu sau, ả tiểu tỳ mới gật đầu đáp ứng. Chuyện dễ dàng như vậy, nếu đổi lại là bất cứ ai cũng khó mà cự tuyệt, Khấu Trọng chính là đã nắm được tâm lý này của ả, nên không sợ ả không mắc bẫy.

Song mục gã sáng rực hàn quang, nhìn chằm chằm khiến ả tiểu tỳ sợ đến phát run, trầm giọng nói: “Ngươi tên là gì?”.

Tiểu tỳ ngạc nhiên đáp: “Ta tên Tiểu Thu?” Trong lòng thầm nhủ dễ dàng như vậy không biết có tính là một câu hỏi hay không.

Khấu Trọng vỗ tay lên thành ghế nói: “Câu hỏi thứ nhất đã xong!”.

Tiểu tỳ không nén nổi vui mừng lộ ra nét mặt, nhẹ giọng nói: “Mời Khấu công tử hỏi tiếp câu thứ hai!”.

Khấu Trọng ôn hòa hỏi tiếp: “Câu hỏi thứ hai là... hừm, chủ nhân của người là ai?”.

Tiểu tỳ đáp nhanh: “Mi công chúa”.

Khấu Trọng vui vẻ nói: “Cung hỉ, cung hỉ! Người đã qua được câu hỏi thứ hai rồi! Chỉ cần trả lời một câu hỏi cuối cùng, ta sẽ đích thân dẫn người ra thành đoàn tụ với người nhà, tốt nhất không nên trở về với Mi công chúa nữa. Đi theo một chủ nhân thanh danh xấu như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp họa sát thân như chơi, lần này cứ coi như là một bài học nhớ đời đi!”.

Tiểu tỳ thấp giọng nói: “Công tử xin cứ hỏi!”.

Khấu Trọng cố ý trầm mặc hồi lâu, lúc tiểu tỳ cảm thấy khẩn trương đến độ toàn thân mất tự nhiên thì gã mới vỗ mạnh tay xuống thành ghế quát lên: “Đem qua ai đưa thư cho người?”.

Tiểu tỳ há hốc miệng, không nói nên lời. Khấu Trọng quát lớn: “Không hợp lệ!”.

Tiểu tỳ nước mắt dàn giụa, vội vàng nói: “Tôi không biết tên của y”.

Khấu Trọng không để cho ả có cơ hội suy nghĩ, quát lên: “Hắn cao bao nhiêu?”.

Tiểu tỳ không dám do dự, đáp nhanh: “Cao hơn tôi nửa cái đầu!”.

Tiếp đó Khấu Trọng liên tiếp hỏi hơn mười câu khác nhau, cuối cùng mới đứng dậy nói: “Ta biết hắn là ai rồi, bây giờ sẽ thả người đi, không cần khóc nữa”.

- o O o -